
[2026-7-RE](#)

Causa 2026-7-RE

(Chirivella Selma i Selma Ferris c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 36-2026. Recurs d'empara

Aute del 13 de març del 2026

BOPA núm. 31, del 25 de març del 2026

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 27 de gener del 2026, per la representació processal dels Srs. Francisco José Chirivella Selma i Josefa Selma Ferris, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 7 de gener del 2026, dictat pel Tribunal de Corts, i, per extensió contra la resta de resolucions recaigudes en el marc d'aquesta causa, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a un procés degut, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a la defensa i a la presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució impugnada i la resta de resolucions recaigudes en el marc d'aquesta causa, que es reconegui el dret dels recurrents a obtenir una resolució sobre el fons en el tema objecte d'aquest recurs, tot i acordant-se la

retroacció del procediment al moment en què es van produir aquestes vulneracions;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Víctor Torre de Silva López de Letona;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. En el marc d'unes diligències prèvies seguides per un presumpte delictes major de blanqueig de diners o valors en què el 28 de novembre del 2017 es van decretar les mesures cautelars d'embargament i de bloqueig patrimonial dels processats, el 9 de maig del 2024, la representació processal dels Srs. Francisco José Chirivella Selma i Josefa Selma Ferris va sol·licitar, d'acord amb l'article 116 *ter* i concordants del Codi de procediment penal, que s'acordessin les disposicions necessàries per tal d'assegurar la conservació i el bon estat dels diners i/o els productes financers dipositats al seu compte de la BPA, ja que com que s'havia decretat la fallida d'aquesta entitat bancària, consideraven que els administradors judicials no podien disposar dels seus havers.

1.2. El 10 d'abril del 2025, la Secció d'Instrucció Especialitzada 3 de la Batllia va dictar un aute que decidia no donar lloc a aquesta petició per manca de competència del batlle instructor per decidir sobre la qüestió plantejada, i no va fer cap pronunciament respecte del traspàs a l'AFA dels fons dipositats al compte bancari de la BPA i que es trobaven embargats.

1.3. La representació processal dels recurrents va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 29 d'octubre del 2025, el Tribunal de Corts va dictar un aute mitjançant el qual

desestimava íntegrament aquest recurs i confirmava en la seva totalitat l'aute dictat pel batlle instructor.

1.4. La representació processal dels recurrents va presentar un incident de nul·litat, seguint el procediment de l'article 18 *ter* de la Llei transitòria de procediments judicials, contra aquesta decisió, i, el 7 de gener del 2026, el Tribunal de Corts va dictar un aute que acordava desestimar íntegrament aquest incident.

1.5. El 27 de gener del 2026, la representació processal dels Srs. Francisco José Chirivella Selma i Josefa Selma Ferris va interposar un recurs d'empara contra l'aute del 7 de gener del 2026, dictat pel Tribunal de Corts, i, per extensió contra la resta de resolucions recaigudes en el marc d'aquesta causa, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a un procés degut, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a la defensa i a la presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació dels recurrents

- Aquesta part al·lega que les decisions recaigudes en aquesta causa li han vulnerat els seus drets a un procés degut i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

- En primer lloc, discrepa de la interpretació efectuada pel Tribunal de Corts respecte de l'article 18 *ter* de la Llei transitòria de procediments judicials i considera que és la via processal correcta per plantejar un incident de nul·litat contra l'aute del 29 d'octubre del 2025, dictat pel Tribunal de Corts, que era ferm i contra el qual no s'hi podia presentar cap altre recurs. De fet, la rellevància constitucional de les argumentacions formulades per aquesta part va ser fins i tot reconeguda pel Tribunal de Corts, el qual va acceptar a tràmit l'incident de nul·litat per tal d'analitzar el contingut constitucional del mateix a l'empara de l'article 18 *ter* 2.

- Afegeix que aquest recurs no es pot considerar prematur, ja que els saldos i els fons dipositats a la

BPA poden arribar a perdre's en el marc del procediment concursal si s'espera a disposar d'una sentència ferma en la causa penal, amb la qual cosa és totalment arbitrari que no es resolgui en aquest moment processal des de l'àmbit del dret constitucional si la decisió judicial de transferir tots els saldos i valors al procediment concursal no ha estat portada a terme de forma arbitrària i en abús de dret, atès que la mateixa ja és *per se* definitiva, independentment de la sentència final en el marc del procediment penal.

- Addueix que aquesta espera seria fins i tot un motiu per instar accions legals civils i disciplinàries a títol personal contra el batlle instructor de la causa penal i, per extensió, contra la ponent del Tribunal de Corts a l'empara dels articles 10 i 76 de la Llei qualificada de la Justícia, per haver infringit en l'exercici de les seves funcions els articles 100, 112, 116, entre d'altres, del Codi de procediment penal.

- En segon lloc, aquesta part al·lega la vulneració del dret a un procés degut, perquè els articles 100, 112 i 116 esmentats del Codi de procediment penal obliguen als tribunals de la jurisdicció penal a preservar i a custodiar els valors i els saldos que es troben embargats. No obstant això, les decisions contingudes en els autes del Tribunal de Corts del 30 de març del 2023 i del 31 de juliol del 2024, en l'auta del 8 de juliol del 2024 de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia no donen compliment a aquest mandat legislatiu i d'aquesta forma els priven dels seus béns, ja que, cas que no se'ls condemni, és molt probable que no puguin recuperar els saldos i valors (amb els seus corresponents increments) a la fi d'aquest procediment penal.

- Addueix que el trasllat dels seus fons embargats al procediment concursal comporta *de facto* un acte confiscatori no ajustat a dret malgrat la pretesa legalitat de la resolució judicial adoptada sota l'empara de l'existència d'una jurisprudència que és a totes llums arbitrària i en absolut ajustada a dret, perquè aquesta part haurà de fer-se càrrec de la pèrdua del seu patrimoni tot i no ser responsable penalment i/o civilment en el marc de la causa penal.

- El mateix s'ha de dir respecte de l'existència de l'auta esmentat de la Sala Penal i de la sentència del Tribunal Constitucional del 13 de març del 2025, recaiguda en el marc de la causa 2024-83-RE.

- Així doncs, conclou que s'ha vulnerat, sense cap dubte, el seu dret a un procés degut i s'enfronta a una maquinació confiscatòria del seu patrimoni sense haver tingut dret abans a una resolució judicial sobre el fons de les seves pretensions.

- En tercer lloc, al·lega la vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, atès que no només es tracta de redactar una sèrie de pàgines amb un contingut jurídic, amb major o menor fortuna, sinó que el contingut redactat pel jutjador sempre ha de ser fidel i congruent amb el conjunt

de les fonts jurídiques de l'ordenament andorrà i, molt particularment, en l'àmbit de la jurisdicció penal. Per consegüent, cal concloure que l'acte impugnat del Tribunal de Corts que qualifica de total i absolut despropòsit, s'ha construït d'esquenes a l'esperit de l'article 10 de la Constitució, que garanteix el dret a la jurisdicció. Per tant, considera que la resolució judicial esmentada és arbitrària, perquè ha estat redactada amb un clar abús de dret que l'ha privat del dret fonamental a la jurisdicció.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució impugnada i la resta de resolucions recaigudes en el marc d'aquesta causa, que es reconegui el seu dret a obtenir una resolució sobre el fons en el tema objecte d'aquest recurs, tot i acordant-se la retroacció del procediment al moment en què es van produir aquestes vulneracions.

2.2. Argumentació del Tribunal de Corts

- Al marge d'altres qüestions que no venen al cas, el Tribunal de Corts constata en primer lloc, que la via de l'incident de nul·litat en aquesta fase processal no és l'adient, i aquest motiu ja seria suficient per inadmetre a tràmit l'incident plantejat.

- No obstant això, recorda a la part recurrent que el seu dubte ja ha estat a bastament, reiteradament i pacíficament resolt tant pel Tribunal Superior de Justícia (acte del 8 de juliol del 2024), com pel Tribunal Constitucional (causa 2024-83-RE).

- Declara que, tot i que la part avui sol·licitant pugui discrepar o no comprendre'n el contingut, cal ratificar la jurisprudència anteriorment esmentada i sobre la seva base, considerar novament que la petició dels recurrents excedeix l'àmbit de gestió que pot recaure sobre un òrgan jurisdiccional penal, ja que, efectivament, el batlle instructor no té cap competència per determinar quina és la massa concursal d'una fallida, ni pot immiscir-se en les funcions jurisdiccionals alienes, ordenant que s'inclogui o que no s'inclogui un determinat crèdit en la massa concursal, havent-se d'admetre, com a conseqüència de l'anterior, que els deures de custòdia i de conservació dels béns embargats s'han d'exercir dins dels marges de la legalitat ordinària, no podent-se, de cap manera, utilitzar, ni molt menys instrumentalitzar, la via penal a fi de, prioritzant aquest àmbit penal, descartar els mecanismes civilistes fonamentals de protecció del crèdit, expressament i legalment previstos a tal efecte; extrem que, a major abundantment, comportaria el trencament del principi d'igualtat dels creditors, previst per la Llei de la fallida i, en particular, pel Decret del 4 d'octubre de 1969 invocat per la part recurrent mateixa, trobant-se la resolució impugnada a bastament motivada al respecte, sense que es desprengui cap de les vulneracions de drets fonamentals adduïdes per la part recurrent incidental.

- Per aquests motius, desestima íntegrament l'incident de nul·litat esmentat i confirma la decisió del batlle instructor.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. Tal com ha quedat exposat en les pàgines precedents, aquest recurs d'empara es planteja contra la desestimació, mitjançant l'aute del 7 de gener del 2026, dictat pel Tribunal de Corts, de l'incident de nul·litat interposat, d'acord amb l'article 18 de la Llei transitòria de procediments judicials. Al seu torn, aquest incident es va formular contra l'aute del mateix Tribunal de Corts que desestimava el recurs d'apel·lació contra un aute de la Secció d'Instrucció Especialitzada 3 de la Batllia. Per la seva banda, l'aute de la Batllia desestimava una petició que, davant la fallida de la Banca Privada d'Andorra (BPA), sol·licitava que s'ordenés que els fons d'un compte d'aquesta entitat embargat en el marc del procés penal no es transferissin al procediment concursal.

L'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional disposa que: *"També escau la inadmissibilitat de la demanda per incompetència manifesta del Tribunal Constitucional, per tractar-se d'una causa que ha adquirit el caràcter de cosa jutjada i per falta manifesta de contingut constitucional de la infracció denunciada"*.

En aplicació d'aquest precepte el Tribunal Constitucional entén que el recurs d'empara està sotmès a dues causes d'inadmissió a tràmit, ambdues per manca manifesta de contingut constitucional de la infracció denunciada. En primer lloc, s'ha interposat davant una resolució judicial no susceptible d'empara. En segon lloc, pel que fa al fons, la infracció constitucional denunciada també manca manifestament de contingut constitucional. S'examinaran en aquest ordre.

3.2. La manca manifesta de contingut constitucional de la infracció es pot fonamentar en el fet que s'ha impugnat una decisió judicial no susceptible d'empara. Així ho ha assenyalat aquest Tribunal Constitucional en diverses ocasions, per exemple, recentment, en l'aute del 19 de gener del 2025, recaigut en la causa 2025-107-RE.

En el cas que ara ens ocupa, com s'ha indicat, els recurrents en empara van formular un incident de nul·litat, d'aquells previstos a l'article 18 *ter* de la Llei transitòria de procediments judicials, davant

resolucions no fermes. I l'aute que va resoldre l'incident de nul·litat no podia ser objecte de cap recurs.

L'article 86 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional disposa que:

"El recurs d'empara, llevat dels supòsits establerts als articles 94 i 95 d'aquesta Llei, s'interposa contra les sentències que desestimen en fase de recurs les demandes presentades en el marc del procediment urgent i preferent, els autes que desestimen o no admeten en fase de recurs els incidents de nul·litat que també es configuren com un procediment urgent i preferent, d'acord amb l'article 41, apartat 1, de la Constitució, o les resolucions judicials fermes dictades pel Tribunal Superior de Justícia encara que no s'hi hagi interposat un incident de nul·litat".

Els autes que resolen els incidents de nul·litat, en virtut d'aquest precepte, poden ser susceptibles d'empara. No obstant això, no tots ells. Cal que desestimin o que inadmetin "en fase de recurs" l'incident. Per consegüent, si l'aute desestimatori de l'incident de nul·litat és recurrible en apel·lació, és obligatori interposar el recurs d'apel·lació, i només quan aquest es desestimi es podrà acudir a l'empara.

Aquesta possibilitat de recurs d'apel·lació està prevista a la Llei transitòria de procediments judicials a l'apartat 4 de l'article 18 *quater*, que comença així:

"Contra l'aute que no admet o que resol l'incident de nul·litat en primera instància es pot interposar un recurs d'apel·lació en el termini de tretze dies hàbils davant la sala competent del Tribunal Superior de Justícia, de la qual no poden formar part els magistrats que eventualment hagin resolt l'incident de nul·litat en primera instància (...)".

La part recurrent no va interposar un recurs d'apel·lació contra la decisió del Tribunal de Corts del 7 de gener del 2026, sinó que va acudir directament a l'empara. És cert que l'incident de nul·litat es va formular en els termes de l'article 18 *ter* de la mateixa Llei, que es refereix a resolucions no fermes, no del 18 *quater*. Ara bé, el Tribunal Constitucional té una consolidada jurisprudència segons la qual no es pot interposar un recurs d'empara davant els autes desestimatoris d'incident de nul·litat seguits per la via de l'article 18 *ter*, perquè no posen terme al procés, ni tenen encaix en l'article 86 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, anteriorment transcrit.

Així, en l'aute del 17 de novembre del 2025, recaigut en la causa 2025-85-RE, es declarava que:

"3.2. En aquest cas, la representació processal del recurrent no ha formulat cap recurs d'apel·lació contra l'autè del 6 d'octubre del 2025, que no dona lloc al seu incident de nul·litat, fet que ens dur a considerar que no s'oposa a la interpretació efectuada per la Secció Civil 1 de la Batllia, d'acord amb la qual la decisió impugnada que resol l'incident de nul·litat no s'hi pot interposar cap recurs, sense perjudici que es pugui plantejar la qüestió en virtut dels recursos que escaiguin contra la sentència o la resolució definitiva, conformement a l'article 18 ter de la Llei transitòria de procediments judicials.

3.3. Ara bé, la jurisprudència del Tribunal Constitucional en aquesta matèria està ben establerta i considera que les resolucions fonamentades en l'article 18 ter de la Llei transitòria de procediments judicials no són resolucions definitives susceptibles d'obrir la via de l'empara (veg. entre d'altres, l'autè del 8 d'abril del 2019, recaigut en la causa 2019-19-RE, l'autè del 18 d'octubre del 2019, recaigut en la causa 2019-66-RE, l'autè del 17 de juny del 2024, recaigut en la causa 2024-27-RE, l'autè del 18 de novembre del 2024, recaigut en la causa 2024-64-RE, i, la sentència del 13 de març del 2025, recaiguda en la causa 2024-83-RE). Aquesta jurisprudència precisa igualment que el recurs d'empara es podrà interposar, si s'escau, contra la decisió definitiva que recaigui en el fons i podrà fonamentar-se sobre els arguments relatius a l'incident de nul·litat i a la decisió que s'hi refereix".

Per consegüent, aquest recurs d'empara ha estat formulat contra una resolució judicial que no és recurrible en empara, perquè no és una resolució definitiva. I, això condueix a la seva inadmissió a tràmit.

3.3. Concorre, a més, una altra causa d'inadmissió a tràmit per manca manifesta de contingut constitucional de la infracció constitucional. La qüestió de fons que se suscita ja ha estat resolta per aquest Tribunal en la sentència del 13 de març del 2025 -causa 2024-83-RE- que el recurrent coneix i de la qual discrepa.

En efecte, aquell procés constitucional es referia a la negativa del Tribunal de Corts d'ordenar que s'exclouessin del procediment concursal de la BPA els béns i els drets embargats en el marc d'un procés penal, la qual cosa s'entenia contrària a l'article 10 de la Constitució, en els seus vessants del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret i al procés degut. Els aspectes substantius són idèntics, i de fet aquesta sentència del Tribunal Constitucional és àmpliament citada pel Tribunal de Corts en l'autè recorregut en empara.

És innecessari reiterar, en aquest moment, les consideracions jurídiques de la sentència del 13 de març del 2025 esmentada, a les quals cal remetre's. Per tant, a la llum del seu resultat en aquesta ocasió, és evident que la infracció denunciada de l'article 10 de la Constitució presenta una falta manifesta de contingut constitucional.

3.4. En conclusió, aquest recurs d'empara ha de ser inadmissiu a tràmit per dos motius diferents: per haver-se formulat contra una resolució judicial no definitiva, contra la qual no hi cap l'empara, i, perquè les qüestions substantives que planteja no tenen manifestament contingut constitucional, d'acord amb allò que ja ha estat decidit per aquest Tribunal Constitucional.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2026-7-RE interposat per la representació processal dels Srs. Francisco José Chirivella Selma i Josefa Selma Ferris contra l'aute del 7 de gener del 2026, dictat pel Tribunal de Corts, i, per extensió contra la resta de resolucions recaigudes en el marc d'aquesta causa.

2. Notificar aquest aute a la representació processal dels recurrents, a la Secció d'Instrucció Especialitzada 3 de la Batllia, al Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 13 de març del 2026.

Joan Manel Abril Campoy
President

Pere Pastor Vilanova
Vicepresident

Jean-Yves Caullet
Magistrat

Víctor Torre de Silva López de Letona
Magistrat